

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8222010290
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8222010290.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Jaroslava Bugela na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. novembra 2023, v trestnej veci obž. A. B. C. pre prečin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/70/2022 zo dňa 18. mája 2023, takto

r o z h o d o l :

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaný A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D. trvale bytom E. XXX/XXX,
E., C. D.

je v i n n ý , ž e

ako konateľ podnikateľského subjektu pod obchodným menom AMMO BJ s.r.o. so sídlom Hlavná č. 236/165, Hažlín, IČO: 46 572 317, ktorý je registrovaný v Sociálnej poisťovni so sídlom v Bratislave, pobočka Bardejov, ul. Hurbanova č. 6, /ďalej len sociálna poisťovňa/, v zmysle § 11 Zákona Národnej rady SR č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktorá bola odvádzateľ poistného na sociálne poistenie, zrážal zamestnancom z vymeriavacieho základu ich príjmov za vykonanú prácu poistné na sociálne poistenie, ktoré zrážky poistného formou mesačných výkazov poistného predkladal na Sociálnu poisťovňu, pričom takto zrazené sumy poistného za obdobie 09-12/2012 a 01-02/2013 vo výške 1.631,76 € zadržal a aj napriek dostatku finančných prostriedkov na ich úhradu tieto neodviedol na účet Sociálnej poisťovne, čím takto konaním spôsobil Sociálnej poisťovni a.s. škodu vo výške 1.631,76 € a ako konateľ platiteľa poistného na sociálne poistenie za zamestnávateľa v zmysle predkladaných mesačných výkazov poistného, ktoré predkladal na Sociálnu poisťovňu, za obdobie 10-12/2012 a 01-02/2013, nezaplatil sociálnej poisťovni poistné za zamestnávateľa vo výške 3.528,60 €, čím takto svojím konaním spôsobil Sociálnej poisťovni Bardejov škodu vo výške 3.528,60 €,

t e d a

- v malom rozsahu zadržal, neodviedol určenému príjemcovi poistné na sociálne poistenie, ktoré zrazil podľa zákona,

- vo väčšom rozsahu nezaplatil poistné na sociálne poistenie,

č í m s p á c h a l

- pokračovací prečin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Trestného zákona,

- pokračovací prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona,

a za to mu

u k l a d á

Podľa § 277 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j/, l/ Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona a § 56 ods. 1 Trestného zákona úhrnný peňažný trest vo výške 400,- /štyristo/ Eur.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) mesiacov.

Podľa 285 písm. g/ Trestného poriadku obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D. trvale bytom E. XXX/XXX, E., C. D.

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora v časti skutku právne kvalifikovaného ako prečin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Trestného zákona a prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že

ako zodpovedný podnikateľský subjekt pod obchodným menom AMMO BJ s.r.o. so sídlom Hlavná č. 236/165, Hažlín, IČO: 46 572 317, ktorý je registrovaný v Sociálnej poisťovni so sídlom v Bratislave, pobočka D., F. E. G. X, /ďalej len sociálna poisťovňa/, v zmysle § 11 Zákona Národnej rady SR č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ako odvádzateľ poistného na sociálne poistenie zrážal svojim zamestnancom z vymeriavacieho základu ich príjmov za vykonanú prácu poistné na sociálne poistenie, ktoré zrážky poistného formou mesačných výkazov poistného predkladal na Sociálnu poisťovňu, pričom takto zrazené sumy poistného za obdobie 04-07/2012 vo výške 975,05 € zadržal a neodviedol na účet Sociálnej poisťovne, čím takto konaním spôsobil sociálnej poisťovni škodu vo výške 975,05 € a ako platiteľ poistného na sociálne poistenie za zamestnávateľa v zmysle predkladaných mesačných výkazov poistného, ktoré predkladal na Sociálnu poisťovňu, za obdobie 04-06/2012 nezaplatil Sociálnej poisťovni poistné za zamestnávateľa vo výške 1.953,32 €, ku škode Sociálnej poisťovne Bardejov,

pretože prokurátor na hlavnom pojednávaní s časti ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods. 2.

o d ô v o d n e n i e :

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/70/2022 zo dňa 18. mája 2023 bol obžalovaný A. B. C. uznaný za vinného zo spáchania prečinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Trestného zákona a prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

ako zodpovedný podnikateľský subjekt pod obchodným menom AMMO BJ s.r.o. so sídlom Hlavná č. 236/165, Hažlín, IČO: 46 572 317, ktorý je registrovaný v Sociálnej poisťovni so sídlom v Bratislave, pobočka D., F. E. G. X, /ďalej len sociálna poisťovňa/, v zmysle § 11 Zákona Národnej rady SR č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ako odvádzateľ poistného na sociálne poistenie zrážal svojim zamestnancom z vymeriavacieho základu ich príjmov za vykonanú prácu poistné na sociálne poistenie, ktoré zrážky poistného formou mesačných výkazov poistného predkladal na

sociálnu poisťovňu, pričom takto zrazené sumy poistného za obdobie 09-12/2012 a 01-02/2013 vo výške 1.631,76 Eur zadržal a neodviedol na účet sociálnej poisťovne, čím takto konaním spôsobil sociálnej poisťovni škodu vo výške 1.631,76 Eur a ako platiteľ poistného na sociálne poistenie za zamestnávateľa v zmysle predkladaných mesačných výkazov poistného, ktoré predkladal na sociálnu poisťovňu, za obdobie 10-12/2012 a 01-02/2013 nezaplatil sociálnej poisťovni poistné za zamestnávateľa vo výške 3.528,60 Eur, čím takto svojím konaním spôsobil Sociálnej poisťovne Bardejov škodu vo výške 3.528,60 Eur.

Za to bol obžalovanému podľa § 277 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 /piatich/ mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona bol výkon uloženého trestu podmienienečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určená skúšobní doba v trvaní 12 /dvanásť/ mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení prostredníctvom obhajcu odvolanie obžalovaný do výroku o vine a treste a v zákonom stanovenej lehote prokurátor do výroku o treste.

Obžalovaný v neskoršie predložených dôvodoch odvolania po rekapitulácii výrokovej časti napadnutého rozsudku a časti jeho odôvodnenia v prvom rade namieta, že mu nie je zrejmé, prečo bola trestná vec vedená proti obžalovanému pridelená po zrušení a vrátení veci do nového senátu, ak trestné konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené tou istou samosudkyňou. Pôvodne bola trestná vec vedená pod sp. zn. 1T/17/2014, následne po zrušení a vrátení veci je jeho trestná vec vedená pod sp. zn. 2T/70/2022 (pred tou istou samosudkyňou), pričom o zmene senátu informovaný nebol. Ďalej poukazuje na to, že skutková veta odsudzujúceho rozsudku je nepreskúmateľná, ktorú následne cituje. Slovenský právny poriadok rozlišuje medzi osobou fyzickou a osobou právnickou. Obe sú subjektami práva a majú svoje práva a povinnosti, za ktoré aj v patričnej miere zodpovedajú. Tieto osoby nie je možné zameniť. Podľa skutkovej vety je teda vinný subjekt – právnická osoba AMMO BJ s.r.o., pretože tento subjekt je zamestnávateľom, tento aj odvádza príslušné odvody do fondov. V žiadnom prípade nevyplýva zo skutkovej vety z akého zákonného dôvodu je obžalovaný trestne stíhaný. Takto nesprávne formulovaný páchatel trestného činu je označovaný v celom rozsudku. Raz ide o obžalovaného, raz spoločnosť AMMO BJ s.r.o., AMMO, s.r.o., inokedy je označený A. B. C.. Podotýka, že tieto subjekty nemajú kolektívnu zodpovednosť. Právnická osoba je samostatným subjektom práva, odlišným od jej spoločníkov, zakladateľov, či štatutárnych orgánov. V obžalobe je síce označený v súlade s § 235 písm. b/ Trestného poriadku, ale skutková veta už označuje konanie právnickej osoby AMMO BJ s.r.o., nie konanie obžalovaného, ako fyzickej osoby. Má za to, že v zmysle § 235 písm. b/ Trestného poriadku obžaloba označuje za páchatel'a jeho, ako fyzickú osobu, označenú tak, aby nemohlo dôjsť k zameneniu s inou osobou, avšak obžalobný návrh v zmysle § 235 písm. c/ Trestného poriadku označuje skutky, ktoré spáchala právnická osoba AMMO BJ s.r.o., teda iný subjekt. Obžalovaný ako fyzická osoba nemôže byť stíhaný a následne odsúdený za konanie právnickej osoby bez toho, aby bolo v rámci obžalobného návrhu uvedené, že v akom vzťahu a akým spôsobom sa mal dopustiť protiprávneho konania v prospech právnickej osoby. Vzhľadom k tomu, že skutková veta obžaloby ho usvedčuje zo spáchania skutkov, ktoré obžalovaný z objektívnych skutočností nikdy nemohol spáchať (je stíhaný za konanie právnickej osoby, kedy ho v zmysle obžaloby stíhajú, že skutky spáchal ako právnická osoba – nie v jej mene, ale priamo ako právnická osoba), tak už súd pri predbežnom preskúmaní obžaloby mal v zmysle § 241 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku trestné stíhanie zastaviť, alebo podľa § 241 ods. 1 písm. f/ Trestného poriadku obžalobu prokurátorovi vrátiť pre jej nepreskúmateľnosť. Popis skutku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) musí byť uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces (III. ÚS 509/2015). Následne strana obhajoby rozporuje údajne priznanie sa obžalovaného ku skutku s tam uvádzaných dôvodov. Podľa názoru súdu obžalovaného tvrdenie ohľadom neodvedenie poistného z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov bolo vyvrátené výpoveďou znalkyne A. H. a jej písomným znaleckým posudkom, v ktorom znalkyňa jednoznačne uviedla obdobie, v ktorom bol schopný poistné zaplatiť a naopak aj obdobie, kedy poistné schopný zaplatiť nebol. S uvedeným názorom súdu nesúhlasí, nakoľko znalkyňa síce uviedla na hlavnom pojednávaní dňa 18.05.2023, za ktoré obdobia bolo na bankovom účte spoločnosti AMMO D. I. dostatok finančných prostriedkov pre zaplatenie odvodov v tom – ktorom mesiaci, ale zároveň

uviedla, že tento svoj záver neposudzovala vo vzťahu k celkovej hospodárskej situácii spoločnosti AMMO BJ s.r.o. a teda ani vo vzťahu k iným záväzkom spoločnosti. Uvedené teda znamená, že znalkyňa svoj záver uviedla len na základe toho, že v určitom období bol na bankovom účte spoločnosti disponibilný príjem. S poukazom na uvedené je preto tento znalecký posudok nedostačujúci, nakoľko nebola objektívnym spôsobom preukázaná bonita spoločnosti, ak znalkyňa posudzovala výlučne otázku, či spoločnosť mala na bankovom účte finančné prostriedky, ale nezaoberala sa aj záväzkami voči iným subjektom, teda neposudzovala celkovú hospodársku situáciu v spoločnosti. Uvedené má za následok, že nebola dostatočne objektivizovaná bonita spoločnosti, čím bol podľa obžalovaného názoru porušený zákon v jeho neprospech, nakoľko vznikli a stále zotrávajú pochybnosti ohľadom celkovej hospodárskej situácie spoločnosti, ktorá sa má posudzovať celkovo a nie len na základe toho, či spoločnosť v čase splatnosti má na účte finančné prostriedky, ale zároveň aj, že koľko má neuhradených faktúr, resp. iných záväzkov voči svojim veriteľom. Ako znalkyňa sama uviedla, touto otázkou sa nezaoberala, čo znamená, že na podklade takéhoto znaleckého posudku nie je možné preukázateľne rozhodnúť o jeho vine, resp. vine právnickej osoby. Preto má za to, že zotrávajú pochybnosti o nejasnosti a predovšetkým neúplnosti skutkových zistení a preto je potrebné vykonať doplňujúce znalecké skúmanie vo vzťahu k celkovej hospodárskej situácii spoločnosti. Vo vzťahu k vyššie uvedenému obžalovaný zdôrazňuje, že ako v prípravnom konaní, tak aj v konaní pred súdom jednoznačne uviedol, že nebolo vo finančných možnostiach spoločnosti uhradiť aj odvody do Sociálnej poisťovne a príjmy spoločnosti boli použité predovšetkým na zaplatenie miezd zamestnancov. Rovnako uviedol, že spoločnosť mala viaceré dlhy a z tohto dôvodu ako konateľ spoločnosti podal návrh na vyhlásenie konkurzu, pričom k vyhláseniu konkurzu ani nedošlo, pretože už v štádiu začatého konkurzného konania bola zistená nemajetnosť spoločnosti, čo viedlo k zastaveniu konkurzného konania. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/51/2021. V ďalšom poukazuje na znalecký posudok č. 1/2023 a závery v ňom uvedené, ktorý vypracovala A. J. H., ktorá v tabuľke č. 6 uvádza stav finančných prostriedkov ku dňu splatnosti odvodov za ten – ktorý mesiac. Následne v tabuľke č. 8 znalkyňa uvádza záver ohľadne schopnosti zaplatiť odvody podľa toho aká výška finančných prostriedkov zostala na účte spoločnosti ku dňu splatnosti odvodov po odpočítaní obžalovaného finančných vkladov, prostredníctvom ktorých dotoval chod spoločnosti. Obhajoba súčasne pripojila aj tabuľku, z ktorej jednoznačne vyplýva, že po zohľadnení príjmov a nákladov v tom – ktorom mesiaci, spoločnosť nebola v žiadnom mesiaci schopná zaplatiť odvody Sociálnej poisťovni. Rovnako obžalovaný uvádza, že za obdobie od mája 2012 do marca 2013 vložil do spoločnosti finančné prostriedky vo výške 73 255,29 Eur a práve prostredníctvom týchto vkladov spoločnosť vedela uhrádzať predovšetkým mzdy zamestnancov. V priebehu trestného konania okrem vyššie uvedeného namietal aj nepreukázanie úmyselného zavinenia. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný bol uznaný za vinného len v dôsledku toho, že bol spôsobený dlh Sociálnej poisťovni. Takýto postup súdu je však nesprávny, nakoľko zahŕňa iba následok trestného činu, avšak vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Bardejov nie je vyjadrené nič, čo by skutkovo vyjadrovalo aj zavinenie vo forme úmyslu neodviesť a nezaplatiť splatné poistné. Skutok vyjadrený vo výrokovej časti rozsudku nie je skutkom z trestnoprávneho hľadiska, nakoľko vyjadruje (vymenováva) iba zoznam nedoplatkov na sociálnom poistení, pričom spôsobenie dlhu, samé o sebe, nie je trestným činom. Uvedené skutočnosti vyplývajú aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR. Jednou z podmienok trestnej zodpovednosti páchatel'a je jeho zavinenie a to zavinenie úmyselné. Zavinením je zároveň vyjadrená i individuálna trestná zodpovednosť, a teda každý zodpovedá zásadne iba za to, čo svojim konaním sám zaviniť. Pre trestnú zodpovednosť nestačí spôsobenie následku konaním osoby, pokiaľ toto konanie nebolo zavinené. Obžalovaný má za to, že svojim konaním nemohol naplniť skutkovú podstatu trestných činov podľa § 276 a § 277 Trestného zákona. Bez jeho osobných vkladov, ktoré vkladal takmer každý mesiac a aj v žalovaných obdobiach boli jedným z hlavných zdrojov príjmu spoločnosti, ak nie jediným, by spoločnosť AMMO BJ, s.r.o. skrachovala a všetci zamestnanci by prišli o prácu. Je nutné tiež podotknúť, že v prvom polroku fungovania spoločnosti, od marca 2012 do septembra 2012 boli jediným príjmom spoločnosti obžalované vklady. Jeho úmyslom bolo udržať spoločnosť pri živote, zabezpečiť jej riadny chod, obetovať vlastné finančné prostriedky a uprednostniť záujmy spoločnosti a zamestnancov pred jeho vlastnými a záujmami rodiny. Nebyť obžalovaného finančných vkladov, spoločnosť by bola od začiatku podnikania v strate a musel by zamestnancov prepustiť. Čo sa týka jeho povinností ako konateľ'a spoločnosti, nakladal s finančnými prostriedkami a to tak, že všetky boli použité na výplaty miezd zamestnancov, na cestovné náklady, pracovné potreby, aby zachoval spoločnosť v riadnom chode a udržal pracovné miesta. Z hľadiska Sociálnej poisťovne a procesnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní treba aplikovať princíp ultima ratio. Zákon o sociálnom poistení a ani Trestný poriadok pritom nikde nestanovujú, že by Sociálna poisťovňa mohla svoje povinnosti týkajúce sa vymáhania dlhov na poistnom prenášať na orgány činné v trestnom konaní

a svoju kontrolnú činnosť nahrádzať procesným postupom polície, či prokuratúry v trestnom konaní. Orgány činné v trestnom konaní neboli totiž zriadené na to, aby suplovali činnosť Sociálnej poisťovne, respektíve, aby pôsobili v úlohe vymáhača dlhov pre Sociálnu poisťovňu. Záverom poukazuje aj na nezákonnosť trestu, ktorý bol obžalovanému uložený napadnutým rozsudkom. Predošlým rozsudkom Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 1T/17/2014 zo dňa 14.05.2019 mu bol uložený peňažný trest vo výmere 500,- Eur a náhradný trest vo výmere 1 (jedného) roka. Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie iba obžalovaný (prokurátor nepodal voči trestu odvolanie). Po zrušení a vrátení veci bol obžalovaný opätovne uznaný vinným, avšak prokurátor v záverečnej reči už vypustil žalované obdobie 04-07/2012 a upravil v skutkovej vete obdobie páchania skutku od septembra 2012 až do februára 2013. Po tom, čo prokurátor upravil obdobie páchania skutkov v jeho prospech (v oboch žalovaných skutkoch vypustil 3 mesiace) a zároveň sa tým zmenšila výška škody v obžalovaného prospech o skoro 1.000,-Eur, tak prvostupňový súd mu nezákonným spôsobom uložil prísnejší trest, a to trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov, ktorý mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov. O nezákonnosti výroku o treste svedčí aj to, že príslušný prokurátor podal odvolanie voči výroku o treste v jeho prospech. Záverom strana obhajoby opätovne poukazuje na nepreskúmateľnosť a nezákonnosť skutkovej vety obžaloby (a zároveň skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku), ďalej na nesporné preukázanie absencie subjektívnej stránky skutkových podstat trestných činov, kedy obžalovaný preukázateľne zdôvodnil, že nemohol mať úmysel spáchať žalované skutky z dôvodov, ktoré podrobne uviedol predovšetkým v časti II. podaného odvolania. Príjmy spoločnosti spočívali temer výlučne z jeho vkladov, čím sa dostal do takej situácie, že nevládal držať spoločnosť „nad vodou“ a spoločnosť AMMO BJ s.r.o. nevedela splácať svoje záväzky, ktoré neboli len záväzkami voči Sociálnej poisťovni, ale aj voči iným veriteľom, voči ktorým mal záväzky, ktoré sa zvyšovali každý mesiac, čo nakoniec vyústilo k podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu, pričom k vyhláseniu konkurzu ani len nedošlo, pretože už v štádiu začatého konkurzného konania bola zistená nemajetnosť spoločnosti, čo viedlo k zastaveniu konkurzného konania. Uvedené len umocňuje nenaplnenie skutkovej podstaty žalovaných trestných činov. V prípade, ak by v žalovanom období splácal iné záväzky voči svojim veriteľom, tak sa maximálne mohol dopustiť trestného činu zvýhodňovania veriteľa, avšak v žiadnom prípade sa nemohol dopustiť trestných činov podľa § 277 a § 278 Trestného zákona. S poukazom na uvedené (nad rámec nezákonného výroku o treste) považuje odvolaním napadnutý rozsudok za nezákonný a arbitrárny. S ohľadom na vyššie rozvedené skutočnosti preto navrhol, aby odvolací súd na základe § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a e/ Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 18.05.2023 sp. zn. 2T/70/2022 a následne postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol a to tak, že obžalovaného na základe § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa.

Z dôvodov odvolania prokurátora vyplýva, že predošlým rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T/17/2014 zo dňa 14.05.2019 bol uložený obžalovanému peňažný trest vo výmere 500,-/päťsto/ Eur, pričom pre prípad marenia uloženého trestu, okresný súd uložil aj náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1/ jedného/ roka. Uvedený rozsudok bol zrušený na základe odvolania obžalovaného uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/10/2022 zo dňa 15.03.2022. V danej veci bolo preto potrebné dbať na to, aby v novom konaní nedošlo k zmene rozhodnutia v neprospech obžalovaného, pretože napadnutý rozsudok bol zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného. Okresný súd teda nemohol v novom konaní teraz napadnutým rozsudkom uložiť trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu, pretože tento druh trestu je prísnejším druhom trestu ako pôvodne uložený peňažný trest. Nad rámec uvedeného prokurátor ešte uviedol, že aj keby pôvodným rozsudkom bol ukladaný trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu, tak aj pri jeho opätovnom ukladaní a znížení podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona by ho nemohol znížiť v zmysle ustanovenia § 39 ods. 3 písm. e/ Trestného zákona pod hranicu šiestich mesiacov, /súd uložil päť mesiacov/, pretože v osobitnej časti zákona je dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody menej ako päť rokov, konkrétne u prečinu neodvedenia dane a poistného je dolná hranica trestu odňatia slobody stanovená vo výmere jedného roka. Vzhľadom k tomu navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/70/2022 zo dňa 18.05.2023 vo výroku o treste a sám uložil obžalovanému trest v súlade s vyššie uvedeným.

Na základe takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali

odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom vo veci bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a to z nasledovných dôvodov.

Úvodom odvolací súd k zdôvodneniu oslobodzujúcej časti tohto rozhodnutia poukazuje na záverečnú reč konajúceho prokurátora, ktorý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18.05.2023, okrem iného uviedol, že vzhľadom na výsledky znaleckého dokazovania prokurátor upravuje skutkovú vetu uvedenú v obžalobe s tým, že zo skutkovej vety vypúšťa obdobie 04-07/2012, kedy obžalovaný nemal dostatok finančných prostriedkov na odvedenie poistného za zamestnancov a upravuje v skutkovej vete obdobie páchania skutku od septembra 2012 až do februára 2013 s tým, že za toto obdobie obžalovaný neodviedol poistné za zamestnancov v celkovej výške 1.658,64 Eur a vo vzťahu k zamestnávateľovi upravuje obdobie páchania skutku na mesiac október 2012 až februára 2013, v ktorom období obžalovaný neodviedol poistené za zamestnávateľa v celkovej výške 4.357,01 Eur.

Podľa § 285 písm. g/ Trestného poriadku, súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak prokurátor na hlavnom pojednávaní ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods. 2.

Podľa § 239 ods. 2 Trestného poriadku, ak prokurátor na hlavnom pojednávaní oznámi, že ustupuje od obžaloby v celom rozsahu alebo pre niektorý zo skutkov uvedených v obžalobe, súd obžalovaného oslobodí v celom rozsahu alebo pre niektorý zo skutkov uvedený v obžalobe.

Vychádzajúc z logického a gramatického výkladu oznámenia prokurátora pri jeho záverečnej reči je zrejmé, že tento ustúpil od obžaloby v časti skutkov, kedy žiadal vypustiť platenie poistného za zamestnancov za obdobie mesiacov od 04 do 07 roku 2012 a za zamestnávateľa platenie poistného za obdobie mesiacov od 04 do 06 roku 2012.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Podľa § 10 ods. 16 Trestného poriadku, skutkom sa rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ak nie je výslovné ustanovené inak.

Ako vyplýva z ustálenej súdnej praxe, ak pri posudzovaní pokračovacieho trestného činu súd dospeje k záveru, že sa niektorý čiastkový útok nestal, nemôže – vzhľadom na ustanovenie § 10 ods. 16 Trestného poriadku – rozhodnúť „iba“ o vypustení takéhoto čiastkového útoku zo skutku uvedeného v obžalobe, ale v tejto časti má rozhodnúť o oslobodení spod obžaloby z dôvodu, že sa čiastkový skutok nestal, resp. nie je trestným činom, prípadne podľa iného písmena uvedenom v ustanovení § 285 Trestného poriadku (viď Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a Rozhodnutí súdov SR č. 4/2013, roz. č. 55).

Odvolací súd sa preto nestotožnil s procesným postupom okresného súdu, ktorý vyššie zmienené obdobia neplatenia poistného za zamestnancov a zamestnávateľa iba vypustil zo skutkovej vety. Vchádzajúc z uvedeného preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na podklade podaných odvolaní oslobodil obžalovaného spod časti skutkov, u ktorých prokurátor ustúpil od pôvodne podanej obžaloby.

Následne krajský súd po preskúmaní predloženého spisového materiálu konštatuje, že súd prvého stupňa na hlavných pojednávaní vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, tak ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Výrok o vine obžalovaného prvostupňový súd ustáli na základe tohto, že obžalovaný v podstate nepopiera, že poistné sociálnej poisťovni riadne a včas neodviedol, ale tvrdil, že neurobil tak z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov a toto jeho tvrdenie ohľadne nedostatku finančných prostriedkov bolo vyvrátené práve výpoveďou znalkyne Ing. Petriľákovvej a jej písomným znaleckým posudkom,

v ktorom znalkyňa jednoznačne uviedla obdobie, v ktorom obžalovaný bol schopný poistné zaplatiť a naopak aj obdobie, kedy poistné zaplatiť schopný nebol. Vinu obžalovaného mal okresný súd za preukázanú aj listinnými dôkazmi, a to najmä mesačnými výkazmi, ktoré spoločnosť obžalovaného (takmer pravidelne) predkladala sociálnej poisťovni a z ktorých je evidentné, že spoločnosť síce svojim zamestnancom zrazila z vymeriavacieho základu ich príjmov za vykonanú prácu poistné, ale takto zrazené poistné nebolo Sociálnej poisťovni odvedené. V neprospech obžalovaného svedčia aj znalecké posudky znalcov A. K. B. a A. J. H., ktorí vo veci vypracovali písomné znalecké posudky, na obsahu ktorých na hlavnom pojednávaní zotrvali. Vykonaným dokazovaním, čiastočne aj samotným priznaním sa obžalovaného, ďalej výpoveďou svedkyne B. A. L., výpoveďami znalcov a ich písomnými znaleckými posudkami, výkazmi poistného, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu mal preto prvostupňový súd za preukázané, že obžalovaný A. B. C. spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, čím takto svojím konaním naplnil znaky prečinov neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Trestného zákona a nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona. V danom prípade obžalovaný úmyselným konaním narušil záujem štátu na včasnom zaplatení a na riadnom odvádzaní poistného na sociálne poistenie a to aj napriek tomu, že poistné zrazil, takto zrazené poistné neodviedol oprávnenému príjemcovi a to aj napriek tomu, že mal dostatok finančných prostriedkov na splnenie tejto povinnosti, ktorá povinnosť obžalovanému vzniká ako zamestnávateľovi, resp. štatutárnemu orgánu spoločnosti AMMO BJ, s.r.o.

Súhrn týchto priamych a nepriamych dôkazov aj podľa názoru krajského súdu preukazujú vinu obžalovaného a tvoria nám logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku sa ale stotožnil s námietkou obhajoby ohľadne toho, že skutok musí byť popísaný tak, aby zodpovedal príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu. Z oboznámených listinných dôkazov (výpisu z obchodného registra) jednoznačne vyplýva, že jediným spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti AMMO BJ s.r.o. bol od jej zápisu do obchodného registra (06.03.2012) do jej ex offo výmazu (09.09.2016) len obžalovaný A. B. C.. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že právnická osoba ako subjekt práva nemá ako celok vlastnú vôľu, teda za daného zákonného stavu nemôže podľa nej konať a navonok ju prejavovať. Preto predpisy občianskeho a obchodného práva ustanovujú, kto koná v mene právnych osôb, resp. v ich zastúpení. Trestno-právne dôsledky určitého konania však znáša potom priamo fyzická osoba, ktorá svojím konaním (hoci v rámci zastupovania právnickej osoby) naplnila všetky znaky príslušnej skutkovej podstaty trestného činu. (viď ZSP 8/2020)

Vzhľadom k tomu, že odvolanie okresného prokurátora vo vzťahu k obžalovanému smerovalo len čo do výroku o treste, odvolací súd sa zaoberal otázkou, či v dôsledku odvolania podaného obžalovaným výlučne vo svoj prospech je možné upraviť skutok, bez zmeny právnej kvalifikácie jeho konania a má za to, že zákaz zmeny k horšiemu vyjadrení v ust. § 322 ods. 3 Trestného poriadku nebránilo krajskému súdu v tom, aby z podnetu odvolania podaného v prospech obžalovaného doplnil vo výroku rozsudku popis skutkových zistení tak, aby v ňom boli obsiahnuté také skutočnosti, ktoré vyjadrujú zákonom požadované znaky skutkovej podstaty trestného činu, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným rozsudkom prvostupňového súdu a ktoré mal tento súd síce za preukázané, avšak ich výslovne neuviedol vo výrokovvej časti rozsudku. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ sa v takomto prípade doplnenie popisu skutku neprejaví v sprísnenej právnej kvalifikácii protiprávneho konania, zväčšeniu rozsahu a závažnosti následku a podobne, potom sa tým nijako nezhoršuje postavenie obžalovaného. Za zmenu rozhodnutia v neprospech obžalovaného je totiž v zmysle vyššie uvedeného ust. Trestného poriadku nutné považovať každú zmenu v ktoromkoľvek výroku, pokiaľ zhoršuje situáciu obžalovaného a priamo sa ho dotýka a môže sa prejaviť v skutkových zisteniach, v právnej kvalifikácii, v druhu a výmere trestu, v druhu a forme ochranného opatrenia a podobne. Pokiaľ použitá právna kvalifikácia prichádza do úvahy, avšak popis skutkových okolností, ktoré ju odôvodňujú nie je dostatočne výstižný a presný, nič nebráni v ich doplnení a upresnení tak, aby všetky zákonné znaky trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného, popísaný skutok vyjadroval. Takéto doplnenie rozhodných skutkových okolností samo o sebe žiadnym spôsobom nezhoršuje postavenie obžalovaného, pokiaľ sa ním nemení rozsah ani závažnosť trestnej činnosti, nesprísňuje právna kvalifikácia ani uložený trest. Vzhľadom ku skutočnosti, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje popis skutkových okolností predstavujúcich znaky súdených prečinov u obžalovaného a to aj s podrobným rozobratím dôkazov a ich hodnotením, ktoré

k tomuto záveru smerovalo, odvolací súd na podklade jeho odvolania zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a upravil skutok v súlade s výsledkami vykonaného odkazovania o konanie obžalovaného, ktoré napĺňa pojmové znaky prečinov, t.j., že obžalovaný konal za obchodnú spoločnosť ako jej jediný štatutárny orgán – konateľ a aj napriek dostatku finančných prostriedkov zrazené poistné za zamestnancov a zamestnávateľa Sociálnej poisťovni neuhradil.

Na tomto mieste je tiež nutné dodať, že podstatu skutku tvorí konanie páchatel'a a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, prípadne oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach. Teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami uvedenými v obžalobnom návrhu a výrokom rozhodnutia súdu. Postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami. Súd totiž musí prihliadať na tie zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania.

Odvolací súd majúc za to, že bola zachovaná totožnosť skutku, doplnil skutkovú vetu napadnutého rozsudku, kedy rozviedol tam súdené konanie tak, že sa ho dopustil obž. A. B. C. ako konateľ podnikateľského subjektu pod obchodným menom AMMO BJ s.r.o., ktorý zrážal v mene spoločnosti zamestnancom z vymeriavacieho základu ich príjmov za vykonanú prácu poistné na sociálne poistenie za tam uvádzané obdobie a taktiež ako konateľ platiteľa poistného na sociálne poistenie za zamestnávateľa v zmysle predkladaných mesačných výkazov poistného, ktoré predkladal na sociálnu poisťovňu, za obdobie 10-12/2012 a 01-02/2013, nezaplatil Sociálnej poisťovni poistné za zamestnávateľa.

Podľa názoru krajského súdu výrok o vine obžalovaného pri súdených trestných činoch je možné ustáliť z toho, že obžalovaný bol v rozhodnom čase konateľom spoločnosti s ručením obmedzeným AMMO BJ s.r.o., pričom odvolací súd mal za preukázané, že obžalovaný spáchal žalovaný skutok v nepriamom úmysle, teda vedel, že svojím konaním- zrazením poistného na sociálne poistenie za zamestnancov a ako platiteľ sociálneho poistenia za zamestnávateľa v deň ich splatnosti za súdené obdobia napriek tomu, že v tento deň mal dostatok peňažných prostriedkov na ich úhradu, môže porušiť záujem chránený Trestným zákonom a pre prípad, že takýto následok spôsobí bol s tým uzročený. Z vykonaného dokazovania osobitne zo znaleckých posudkov vypracovaných A. J. H. okrem iného vyplýva, že v dňoch splatnosti poistného na sociálne poistenie miest za zamestnancov (obdobie 09/2012 až 02/2013) a zamestnávateľa (10/2012 až 02/2013) mala spoločnosť AMMO BJ s.r.o. dostatok peňazí na plnú úhradu tohto poistného. Podľa odvolacieho súdu za sledované obdobie deklarovala spoločnosť denné zostatky finančných prostriedkov v deň splatnosti poistného v dostatočnej výške na ich plnú úhradu, pričom výška disponibilných finančných prostriedkov uvedených v znaleckom posudku je podľa názoru krajského súdu po zohľadnení nevyhnutných výdavkov spoločnosti.

Obžalovaný si musel uvedomovať, že neodvedením dane a poistného môže ohroziť záujem chránený štátom a to hospodársku disciplínu a záujem štátu na riadnom odvádzaní poistného, avšak pre prípad, že tento následok spôsobí bol s tým uzročený. Objektívna stránka prečinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Trestného zákona je daná samotným konaním obžalovaného, to je tým, že tento zadržal a neodviedol určenému príjemcovi splatné poistné a spôsobil mu škodu vyčíslenú v tomto rozsudku. Objektom tohto trestného činu je ochrana záujmov štátu a právnických osôb na riadnom odvádzaní dane, respektíve poistného.

Aj pri trestnom čine nezaplatenia dane a poisteného podľa § 278 Trestného zákona je subjekt všeobecný. Subjektívna stránka v tomto prípade je daná nepriamym úmyslom obžalovaného, ktorý vedel, že nezaplatením splatného poistného na sociálne poistenie poruší záujem štátu na jeho riadnej úhrade, avšak pre prípad, že takýto následok spôsobí, bol s tým uzročený. Objektívna stránka prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona je daná konaním obžalovaného a to nezaplatením splatného poistného na sociálne poistenie a to určenému príjemcovi. Objektom týchto trestných činov je záujem štátu na riadnom uhrádzaní dane a poistného.

Odvolací súd tiež poukazuje aj na to, že motív je vnútorný podnet, ktorý viedol páchatel'a k rozhodnutiu spáchať trestný čin. Podľa odbornej literatúry motív trestného činu dokresľuje jeho konkrétnu povahu

a pomáha objasniť jeho príčinu. V zmysle ustálenej súdnej praxe, aj v prípadoch, kde sa nepodari z dostupných dôkazov spoľahlivo zistiť, akým motívom bol páchatel k svojmu činu vedený, nemožno z toho mechanicky usúdiť, že chyba úmysel spôsobíť skutkovou podstatou uvádzaný následok. Úmysel spôsobíť následok, aj v prípade nepreukázania motívu konania obvineného, možno vyvodíť aj z okolností za akých došlo k spáchaniu súdeného skutku. Obrana obžalovaného spochybňujúca naplnenie subjektívnej stránky súdených trestných činov je preto účelová.

Krajský súd upriamuje pozornosť odvolateľa aj na časť jeho výpovede na hlavnom pojednávaní, resp. v prípravnom konaní, v ktorých uviedol, že on vedel o tom, že neodvádzal poistné Sociálnej poisťovni a to z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, z čoho možno následne vyvodil, že pri uvedených trestných činoch je subjektívna stránka daná nepriamym úmyslom obžalovaného.

Zo záverov znaleckých posudkov ako aj vyjadrenia znalkyne na hlavnom pojednávaní A. J. H. mal aj krajský súd za preukázané, že spoločnosť AMMO BJ s.r.o. v čase splatnosti poistného dokázala plniť svoje záväzky voči Sociálnej poisťovni. Odvolací súd zvažoval aj obranu obžalovaného spočívajúcu v potrebe uhrádzať náklady nevyhnutné na chod spoločnosti, čo sa znaleckým skúmaním nepreukázalo a ani v terajšom štádiu trestného stíhania to už ani nie je možné vykonať/preukázať, keďže ako to sám obžalovaný emailom zo dňa 19.07.2018 oznámil (čl. 332), na výzvu znalkyne o poskytnutie súčinnosti a preloženie účtovných dokladov za roky 2012 a 2013, že všetky doklady z účtovníctva spoločnosti skartoval a nemá v držaní žiadne požadované účtovné doklady, hoci bol povinný v zmysle z. č. 431/2002 o účtovníctve § 35 ods. 3 písm. b/, c/ ich uchovávať počas 10 rokov nasledujúcich po roku, v ktorom sa naposledy použili (t.j. účtovné doklady za rok 2012 do konca r. 2022, a za rok 2013 do konca roku 2023). Teda aj názor obhajoby o potrebné vykonať doplnujúce znalecké skúmanie vo vzťahu k celkovej hospodárskej situácii spoločnosti je prakticky nevykonateľný a neuskutočniteľný. Vychádzajúc z predložených znaleckých posudkov a výsluchov vypočutých znalcov dospel krajský súd k záveru, že pokiaľ by nevyhnutne firma potrebovala nejaké výdavky uhradiť, mala k dispozícii finančné prostriedky tak, ako sú uvedené v znaleckých posudkoch. Preto mal odvolací súd za to, že finančné prostriedky, ktoré mala spoločnosť k dispozícii ku dňu splatnosti poistného, neboli finančnými prostriedkami, ktoré by spoločnosť nevyhnutne potrebovala na zabezpečenie nevyhnutnej činnosti právnickej osoby ako zamestnávateľa.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodíť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý mu bol obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo.

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke posúdené ako pokračovací prečin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Trestného zákona a pokračovací prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona.

Obžalovaný svojím konaním, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku ako aj vyššie, naplnil po objektívnej a subjektívnej stránke obligatórne náležitosti súdených prečinov.

Pri určovaní druhu a výšky trestu u oboch obžalovaných následne krajský súd vychádzal z nižšie uvedeného.

Odvolací súd znova u obž. A. B. C. podrobil prieskumu poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, pričom nezistil u obžalovaného žiadnu priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 Trestného zákona. Zistil, že obžalovaný pred spáchaním teraz súdeného skutku viedol riadny život (§ 36 písm. j / Trestného zákona), o čom svedčí odpis z registra trestov, v ktorom nemá žiaden záznam. Krajský súd bol povinný priznať aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona – priznanie a úprimné oľutovanie trestného činu, hoc tomu tak nie je, keďže obžalovaný skutok nepriznal ani neoľutoval, avšak v rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T/17/2014 zo dňa 14.05.2019, týkajúce sa toho istého konania a skutku, takáto poľahčujúca okolnosť bola obžalovanému priznaná a v novom konaní už nemôže dôjsť k zhoršeniu postavenia obžalovaného (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku).

V zmienenom rozsudku zo dňa 14.05.2019 bol prítom obžalovanému uložený peňažný trest vo výške 500,- Eur a náhradný trest odňatia slobody na 1 rok. Ako to už bolo konštatované, voči tomuto rozsudku podal odvolanie iba obžalovaný a aj keď uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/10/2022 zo dňa 15.03.2022 bol rozsudok okresného súdu zrušený v celom rozsahu, nemohol byť v ďalšom konaní obžalovanému ukladaný prísnejší trest. Nepostupoval preto súd prvého stupňa, v súlade so zákonom, ak obž. A. B. C. ukladal podmienený trest odňatia slobody, ktorý, ako to správne namietajú obaja odvolatelia, je prísnejším druhom trestu ako peňažný trest. Krajský súd preto mohol obžalovanému pri ustálení výroku o vine ukladať už len peňažný trest alebo iný miernejší trest. Keďže došlo k úprave skutku a oslobodeniu obžalovaného z časti skutku kladeného mu za vinu, pristúpil odvolací súd aj k zmierneniu skôr uloženého peňažného trestu. Po zvážení všetkých rozhodujúcich skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu ako aj na osobu obžalovaného a možnosť jeho nápravy, ako aj s poukazom na jeho majetkové pomery, uložil obžalovanému úhrnný peňažný trest a to vo výške 400,- Eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov. Podľa odvolacieho súdu uložený trest zohľadňuje nielen stupeň závažnosti spáchaných trestných činov, mieru zavinenia, pohnútku a osobu páchatel'a, ale aj okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu trestného činu. Takto uložený trest považuje krajský súd vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije, motív jej konania, za zodpovedajúci zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 a nasl. Trestného zákona, ktorých účelom je zabezpečenie ochrany spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vytvorenie podmienok na nápravu páchatel'a a na jeho výchovu k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život. Aj výška uloženého peňažného trestu vo výmere 400,- Eur je prítom primeraná a ktorú by mal obžalovaný pociťovať ako určitú sankciu za svoje nezákonné správanie a je tiež primeraným trestom z hľadiska generálnej ako aj individuálnej prevencie.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, na ktoré krajský súd už neodpovedal vyššie, uvádza nasledovné. Okresný súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo zdôvodnil, o aké dôkazy oprel svoje rozhodnutie, akými úvahami sa pri tomto hodnotení spravoval a prečo neveril ostatným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých, bez rozumných pochybností, možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutky tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil s takto uvedeným hodnotením dôkazov. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré v podstatných bodoch jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon prítom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania, alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo 36/2015 zo dňa 25. augusta 2015).

Pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, odvolací súd na základe štúdia predloženého spisového materiálu a dôkazov vykonaných pred okresným a krajským súdom má za to, že rozsudok krajského súdu sa logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľa -obžalovaného dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil. Všetky vykonané dôkazy boli podľa názoru odvolacieho súdu náležité, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotené a na ich podklade bolo možné dospieť

k správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa jeho názoru plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Predmetné skutky sa aj podľa názoru krajského súdu stali tak, ako sú ustálené vo výrokovvej časti tohto rozsudku (aj s jej oslobodzujúcou časťou) a nepochybne ich spáchal obžalovaný tam rozvedeným konaním. O týchto skutkových záveroch nemá odvolací súd žiadne pochybnosti, tieto sú presvedčivé a vychádzajú z konkrétnych vykonaných dôkazov, ktoré vo svojom súhrne jednoznačne usvedčili obžalovaného zo spáchania týchto skutkov.

Všeobecnou povinnosťou konateľa je pritom vykonávanie jeho pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Odbornú starostlivosť zákon nedefinuje, ale v zmysle ustálenej judikatúry ide o výkon funkcie konateľa na informovanom základe, po dôkladnom zvážení predpokladateľných eventualít postupu a jeho následkov a v súlade so všeobecnými znalosťami a skúsenosťami konateľa. Obchodný zákonník tieto povinnosti bližšie dopĺňa aj povinnosťou konateľa zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov, ako aj povinnosť neuprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Konateľ teda logicky musí najskôr vynaložiť primerané úsilie na to, aby záujmy spoločnosti spoznal a následne s odbornou starostlivosťou posúdil, ako má konať.

Taktiež nedošlo ani k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obžalovaného alebo inej strany v konaní. Obžalovaný mal v plnej miere v rámci trestného konania zabezpečené právo na obhajobu. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že zásadným porušením práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sa rozumie najmä porušenie práva na nutnú obhajobu, alebo stav kedy obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, pričom práve v tom čase orgány činné v trestnom konaní reálne vykonávali procesné úkony smerujúce k meritórному rozhodnutiu. Z obsahu spisov takéto skutočnosti nevyplývajú. Z predloženého trestného spisu je možné konštatovať, že uplatňovanie práva na obhajobu bolo od vznesenia obvinenia zachovávané v medziach príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Nosnou odvolacou námietkou obžalovaného bolo pritom konštatovanie o nedostatku disponibilných prostriedkov, ktoré by mohli byť použité na úhradu poistného v čase ich splatnosti. Okrem už skutočností uvedených vyššie odvolací súd poukazuje aj na závery znaleckých posudkov, kedy pri posudzovaní schopnosti spoločnosti uhrádzať poistné za sledované obdobie bolo vychádzané z denných disponibilných zostatkov finančných prostriedkov spoločnosti v dňoch ich splatnosti. Pokiaľ obžalovaný namietka, že musel vkladať vlastné finančné prostriedky do spoločnosti formou vkladov, ktoré boli účtované ako pôžičky, tak tieto sa stali obchodným majetkom spoločnosti a mali byť a aj boli použité na úhradu jej záväzkov, pričom obžalovaný sa tak dostal do pozície riadneho veriteľa voči vlastnej obchodnej spoločnosti. Tieto finančné prostriedky boli pritom správne zaúčtované ako príjem spoločnosti. Podmienkou trestnosti neodvedenia a nezaplatenia poistného podľa zákonných ustanovení je, aby zamestnávateľ mal finančné prostriedky, a to v deň splatnosti na výplatu týchto nárokov, čo z predložených dôkazov jednoznačne vyplýva. Podľa odvolacieho súdu znalkyňa mala k dispozícii dostatok listinných dôkazov, ktoré v dostatočnom rozsahu preukazovali kondíciu spoločnosti, a to najmä jej solventnosť a schopnosť riadne uhrádzať poistné v obdobiach, za ktoré bol obžalovaný uznaný za vinného. Z vykonaného dokazovania sa podarilo bezpečne preukázať, že obžalovaný skutočne mal dostatok finančných prostriedkov na úhradu svojich povinností a tiež to, či eventuálne tieto prostriedky boli či neboli použité na prevádzkové náklady spoločnosti. Spoločnosť v rozhodnom období nebola v platobnej neschopnosti ako sa snaží navodiť obžalovaný, pretože ak by tomu tak bolo, bol by povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu, k čomu došlo až po viac ako dvoch rokoch, teda 07.08.2015 (podľa prezenčnej pečiatky Okresného súdu Prešov uvedenej na návrhu na vyhlásenie konkurzného konania), pričom v samotnom návrhu uvádza len 3 veriteľov : UNION zdravotná poisťovňa a.s.- peňažný záväzok 210,36 Eur, Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s. - peňažný záväzok 3.365, 67 Eur a napokon Sociálna poisťovňa – peňažný záväzok 11.223, 78 Eur a to všetky z titulu nedoplatku na poistení. Obžalovaný teda nemal v čase podávania návrhu na konkurzu žiadnych iných veriteľov z titulu obchodnoprávných vzťahov a podľa zoznamu majetku ani žiadne peňažné pohľadávky, ktoré by svedčili o tom, že mu neboli uhradené nejaké faktúry od jeho odberateľov/objednávateľov stavebných alebo iných prác či dodávok alebo služieb. Rovnako nebolo preukázané na aké úhrady údajne by mali byť finančné prostriedky využité a z akého dôvodu by eventuálne mali byť uprednostnené pred povinnosťou zamestnávateľa

uhrádzať splatné poistné. Je pritom potrebné zdôrazniť, že aj cudzie finančné zdroje sa po ich zaúčtovaní stávajú finančnými prostriedkami spoločnosti.

Krajský súd nemohol prihliadnuť ani na odvolacie dôvody obžalovaného, ktorými namietal, že prvostupňový súd nezdôvodnil dostatočne svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa so všetkými námietkami obžalovaného v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd zhodnotil, že spôsob, akým sa okresný súd vysporiadal s relevantnými námietkami obžalovaného v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, okrem vyššie uvedených pochybení (vypustenie časti skutku), zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné obhajobné argumenty obžalovaného a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol vo veci.

Je ale potrebné prisvedčiť strane obhajoby, že nie je zrejmé, prečo bola trestná vec vedená proti obžalovanému pridelená po zrušení a vrátení veci do nového senátu, ak trestné konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené tou istou samosudkyňou. Z rozvrhu práce na rok 2022 v znení dodatku č. 2 zo dňa 30.03.2022, bod 3. 5., vyplýva, že ak odvolací súd nerozhodne inak, vec zrušená (vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci) na základe odvolania sa zapisuje do súdneho registra tomu sudcovi, alebo senátu, ktorý vo veci rozhodoval pred jej zrušením; vec sa vedie pod pôvodnou spisovou značkou. Ak dovolací súd nerozhodne inak, po zrušení veci (vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci) na základe mimoriadneho opravného prostriedku, sa vec zapíše do súdneho registra tomu senátu, alebo samosudcovi, ktorý vo veci rozhodoval pred jej zrušením; vec sa vedie pod novou spisovou značkou a súvislosť s pôvodnou vecou sa vyznačí na spisovom obale a v súdnom registri, kde sa vyznačí aj výsledok konania o mimoriadnom opravnom prostriedku. Ak takýchto sudcov, ktorým bola vec pôvodne pridelená, ako zákonným sudcom, niet, prideliť sa vec náhodným výberom pomocou aplikácie. Aj napriek skutočnosti, že Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 3Tdo/57/2021 zo dňa 08. decembra 2021 vyhovel dovolaniu obžalovaného a podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. l/ Trestného poriadku, zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/14/2020 zo dňa 17. marca 2020, pretože bol porušený zákon v ustanoveniach § 310 ods. 1, 309 ods. 1 a § 316 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obv. A. B. C., ako aj ďalšie rozhodnutia naňho obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Krajskému súdu v Prešove prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol, tak sa jednalo výlučne iba o rozhodnutie krajského súdu. Dovolací súd teda nezrušoval aj rozsudok okresného súdu (tak učinil až krajský súd svojím uznesením sp. zn. 6To/10/2022 zo dňa 15.03.2022) ako to má na mysli druhá veta bodu 3.5., čo by bolo dôvodom na zapísanie veci do súdneho registra samosudcovi pod novou spisovou a preto mala byť vec vedená pod pôvodnou sp. zn. 1T/17/2014. Uvedené pochybenie ale podľa názoru krajského súdu nemalo ani nemohlo mať vplyv na zákonnosť vykonaných dôkazov a bolo možné preto na ich podklade rozhodnúť.

Záverom len na doplnenie krajský súd konštatuje, že vyhovel jednak čiastočne odvolaniu obžalovaného, ktorému zmiernil uložený trest, tak aj odvolaniu prokurátora a preto ich odvolania nezamietal.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasný

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.